

artikel 311 der Algemeene wet van 26 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 38), zooals dat luidt ingevolge artikel 1, sub F, der wet van 5 Juli 1920 (*Staatsblad* n°. 344).

Artikelen 5 en 6.

In het midden der Commissie werd de wensch geuit, dat in verband met de in deze artikelen bedoelde regeling in ruime mate entrepôtruimte, over het geheele land verspreid, beschikbaar zal worden gesteld.

Voorts zou naar de meening der Commissie de redactie van het tweede lid van artikel 6 meer in overeenstemming zijn met de bedoeling, indien in den eersten regel van dat lid in plaats van „door een” zou worden gelezen: „door den belanghebbende of een”.

De Regeering gaf als haar oordeel te kennen, dat het in verband met de kosten niet doenlijk zal zijn in ruime mate entrepôtruimte, over het geheele land verspreid, beschikbaar te stellen. Dit zal haars inziens ook niet dringend noodig zijn, daar in vele gevallen de opzending der goederen zal kunnen achterwege blijven, doordat zij kunnen worden opgenomen ter plaatse, waar zij zich bevinden. Wel ligt het in de bedoeling het aantal opslagplaatsen voor gedistilleerd, waarvoor de gedeeltelijke teruggave wordt verlangd, iets grooter te maken dan aanvankelijk was voorzien. Het is gebleken, dat het huren van zulke opslagplaatsen niet overal zal kunnen plaats hebben voor de som, die daarvoor overeenkomstig het tweede lid van artikel 6 beschikbaar zou kunnen worden gesteld, al ware het slechts omdat die som eerst achteraf bekend kan worden en verhuurders reeds bij het aangaan der overeenkomst de huursom wenschen te kennen. Ten einde derhalve niet gebonden te zijn aan het maximum, genoemd in het tweede lid van artikel 6, en zoo noodig daarboven te kunnen gaan, kwam het der Regeering beter voor dit lid te doen vervallen.

Artikel 7.

Bij de Commissie was de vraag gerezen, of het niet aanbeveling zou verdienen de teruggaaf van betaalden accijns, voorzoover die betreft vermengde alcoholhoudende vloeistoffen, niet vallende onder het tweede lid van het artikel, te beperken tot een zekere minimum-hoeveelheid van die vloeistoffen. Voor zeer kleine hoeveelheden toch zal het noodzakelijke onderzoek te tijdroovend en daardoor te kostbaar worden in verhouding tot het daarbij betrokken belang.

Voorts bestond bij een aantal leden der Commissie bezwaar tegen de uitsluiting van de hierbedoelde teruggaaf van — gelijk het ontwerp zich uitdrukt — „goederen”, waarvan het alcoholgehalte minder bedraagt dan 20 centiliter per liter. Het moge juist zijn, dat dranken van een lager alcoholgehalte dan het genoemde voor een groot deel bereid zijn met zuidelijke wijnen of met inlandschen vruchtenwijn, er zijn toch ook vele met gedistilleerd bereide dranken, zooals verschillende likeuren en vooral ook advocaat, welker alcoholgehalte beneden de 20 pct. blijft. Naar de meening der hierbedoelde leden behoort het percentage, beneden hetwelk teruggaaf niet plaats vindt, dan ook van 20 op 15 te worden teruggebracht.

De overige leden der Commissie verklaarden zich met deze zienswijze niet te kunnen vereenigen. Zij onderschreven het ten deze in de Memorie van Toelichting geleverde betoog.

De Regeering merkte op, dat de teruggave ingevolge artikel 5 van het ontwerp zal plaats hebben op den voet van het ge-

wijzigde Koninklijk besluit van 15 Maart 1910 (*Staatsblad* n°. 86). Artikel 4 van dat besluit beperkt de hoeveelheid, waarvoor teruggave kan geschieden, tot ten minste 25 liter, voor elixers, essences, tincturen en geneesmiddelen tot 5 liter; deze hoeveelheden behoeven niet te worden gewijzigd.

Wat betreft het uitsluiten van de teruggaaf van goederen, waarvan het alcoholgehalte minder bedraagt dan 20 centiliter per liter, deze bepaling dient naar de meening der Regeering gehandhaafd te blijven, zoowel om de redenen, in de Memorie van Toelichting vermeld, als omdat het niet doenlijk is, naast de vele monsters, van drankhandelaren afkomstig, nog die te onderzoeken, afkomstig van de talloze winkeliers, die advocaat en boerenjongens verkoopen.

Artikel 8.

Bij eenige leden der Commissie was de vraag gerezen, of het wel juist is, in dit artikel ook de wet van 20 Julij 1884 (*Staatsblad* n°. 148) op te nemen, wijl in die wet zelve is bepaald, dat zij slechts van kracht zou blijven tot 1 Januari 1886.

De Regeering erkende de juistheid van deze opmerking en verklaarde zich bereid het artikel dienovereenkomstig te wijzigen.

De Regeering zond bij de Commissie een Nota van Wijziging in, welke aan dit Verslag is toegevoegd.

De Vaste Commissie voor Belastingen is van oordeel, dat met de mededeeling van het bovenstaande de openbare behandeling van het wetsontwerp genoegzaam is voorbereid.

Aldus vastgesteld den 17den December 1928.

VAN VUUREN.

SNOECK HENKEMANS.

J. TER LAAN.

OUD.

J. B. VAN DIJK.

DE WILDE.

VAN GIJN.

221. 5.

NOTA VAN WIJZIGING.

I.

Van artikel 6 vervalt het tweede lid.

II.

De zesde regel van artikel 8 vervalt.